

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 121.

Sjette Sessions anden Samling.

43de Møde.

Livsdagen d. 27de Februar.

(Fortf.)

H. Sage (fortsat): Det gaaer ikke an at komme tilbage til de gamle Anskuelser; det er muligt, at den ærede Rigsdagsmand havde Ret, men nu fandt Repræsentationen, at det var Uret, og derfor maa han gjøre Ende paa sin Modstand; han er som god Borger forpligtet til at opfatte Loven i Aand og Sandhed og udføre den i dens Consequentser. Det er i mine Tanker den nødvendige Consequents af denne Paragraph, at ingen Embedsmand, fordi han stemmer efter sin Overbeviisning, bør afsættes; dette er den constitutionelle Side af Sagen. Hvad det andet Spørgsmaal angaaer, om der er positivt Ret for Regjeringen til at afsætte, da maa jeg være enig med den ærede Indenrigsminister i, at den formelle Ret er tilstede, undtagen for Dommernes Vedkommende; men jeg kan ikke være enig med den ærede sidste Taler deri, at Regjeringen, idet den, ved at nægte at modtage en Substitut, kan hindre Embedsmænd i at møde; der er endog enkelte Tilfælde, hvor Loven bestemmer, hvorledes der skal forholdes, f. Ex. med Hensyn til Biskopper, hvor Stiftsprovsten skal vicariere og i alle andre Tilfælde bør Regjeringen være tilfreds, naar Embedsmænd fremstiller en Mand, der har de Qualificationer, som Loven fordrer. Den ærede Indenrigsminister udtalte i Anledning af Interpellantens Vittringer, at Grundloven ikke har villet, at man skulde gjøre den Forskiel, at en Embedsmand, der kunde afsættes, dog ikke skulde kunne afsættes af politiske

Grunde. Det er vistnok fuldkommen rigtigt, at naar man overhovedet giver Regjeringen Afsættelsesretten, saa maa den udstrækkes til alle Tilfælde. Derimod troer jeg ingenlunde, at det er en rigtig Opsættelse af Grundlovens Bestemmelse, at der kun maa være forholdsviis faa Undtagelser fra Reglen om Kongens Afsættelsesret. Den ærede Indenrigsminister vil vist erindre fra Forhandlingerne paa den grundlovgivende Forsamling, at Fleertallet var for at værne om Embedsmændenes politiske Selvstændighed, idet man tillige ønskede en lettere Afsættelse ved Dom af uduelige og uværdige Personer. Grundlovs-Udvalget foreslog saaledes, at Minister-rådet — ikke den enkelte Minister — skulde indstille til Afsættelse, og flere Forslag vidnede om den fremherkende Anskuelse; men man maatte opgive at tage endelige Bestemmelser. At Uafsætteligheden, undtagen ved Dom, ikke var paatænkt indskrænket til forholdsviis faa Embedsmænd, viser sig bedst deraf, at man fra alle Sider syntes enig om, at en meget talrig Klasse, nemlig Geistligheden, burde være blandt Undtagelserne. Den af Regjeringen nedsatte Kirkecommission har ogsaa i sit Forslag foresat det Duffe, at Præsterne ikke skulde kunne afsættes uden ved et Slags Nævninges-Dom. Der er oftere, og det ogsaa idag, nævnt Lærere, Sagsførere og Læger, som Classer, der passende kunde undtages. Naar man blot undtog disse Classer, saa vilde Antallet af de Undtagne være større end af dem, med Hensyn til hvilke Afsættelsesretten blev bestaaende. Jeg troer ingenlunde, at man krænkede Grundlovens Bud ved at give særlige Love for disse enkelte Tilfælde, da man dog ikke kan lægge Tallet i hver Klasse til Grund for sin Beslutning.